

GALERIJA • UMJETNINA

Oscilacije / Oscillations

Kustosi / Curated by
Meira Ahmemulic
Branko Franceschi
Sandra Sterle

Galerija umjetnina / Museum of Fine Arts
Ulica kralja Tomislava 15, Split / Croatia
06. 08. – 01. 09. 2019.

OSCILIRATI:

njihati se naprijed-nazad u pravilnom ritmu, mijenjati se periodično (ili gotovo periodično) oko neke srednje vrijednosti, laverati između dvije mogućnosti, mijenjati se na bolje/lošije, više/nize tijekom vremena

OSCILLATE:

to swing backward and forward like a pendulum, to move or travel back and forth between two points, to vary between opposing beliefs, feelings, or theories, to vary above and below a mean value

Meira Ahmemulic

Dan Fröberg

Nina Mangalanayagam

Jyoti Mistry

Viktor Popović

Sandra Sterle

Goran Škofić

Vice Tomasović

Johan Zetterqvist

Loren Živković Kuljiš

Nina Mangalanayagam

Urvnotežujući čin

2012.

video

10'12", loop

glazbena kompozicija: Oliver Barrett

Balancing Act

2012

video

10'12", loop

music composed by: Oliver Barrett

Imao je tri godine kada je prema meni postao sramežljiv i skriva se iza noge svoje majke. Kao što bi se moj rođak sakrio toliko puta ranije kada bi se moj otac došao igrati. Njegova baka se nasmijala prijateljski i objasnila da me se boji samo zato što sam toliko taman.

Nemoj ništa reći. Samo se osmijehni. Nemoj biti stranac koji će upropastiti rođendansku zabavu. Onda će me se zauvijek bojati. Samo se osmijehni. Osmijeh, osmijeh, osmijeh. Igraj ulogu koju su ti dodijelili.

Preko podijeljenog ekrana, moja stopala prate poznate linije na podu sportske dvorane. Njihovo kretanje mapira rubove i granice koje predstavljaju fiksne granice prostora. One se kreću, prateći linije, ali se također pomiču preko, mijenjajući igre. One utjelovljuju iskustvo bivanja između; posreduju između rubnih granica. Promatrač može vidjeti samo ovaj fragment, cijelo tijelo mora biti zamišljeno.

Prateći zvuk sadrži moj glas koji govorio o slučajevima kada su me drugi podsjetili na to kako se javljaju kao 'slika', i naručena skladba koja kombinira fragmente nacionalnih himni Švedske, Danske, Šri Lanke i Britanije, sukobljene nacionalne lojalnosti mojeg porijekla.

He was three years old when he became shy of me and hid behind his mother's leg. Just like my cousin had hidden so many times before when my Dad came to play. His grandmother laughed friendly and explained that he was just scared of me because I was so dark.

Don't say anything. Just smile. Don't be the foreigner who ruins the birthday party. Then he will always be scared of me. Just smile. Smile, smile, smile. Play the role they've given you.

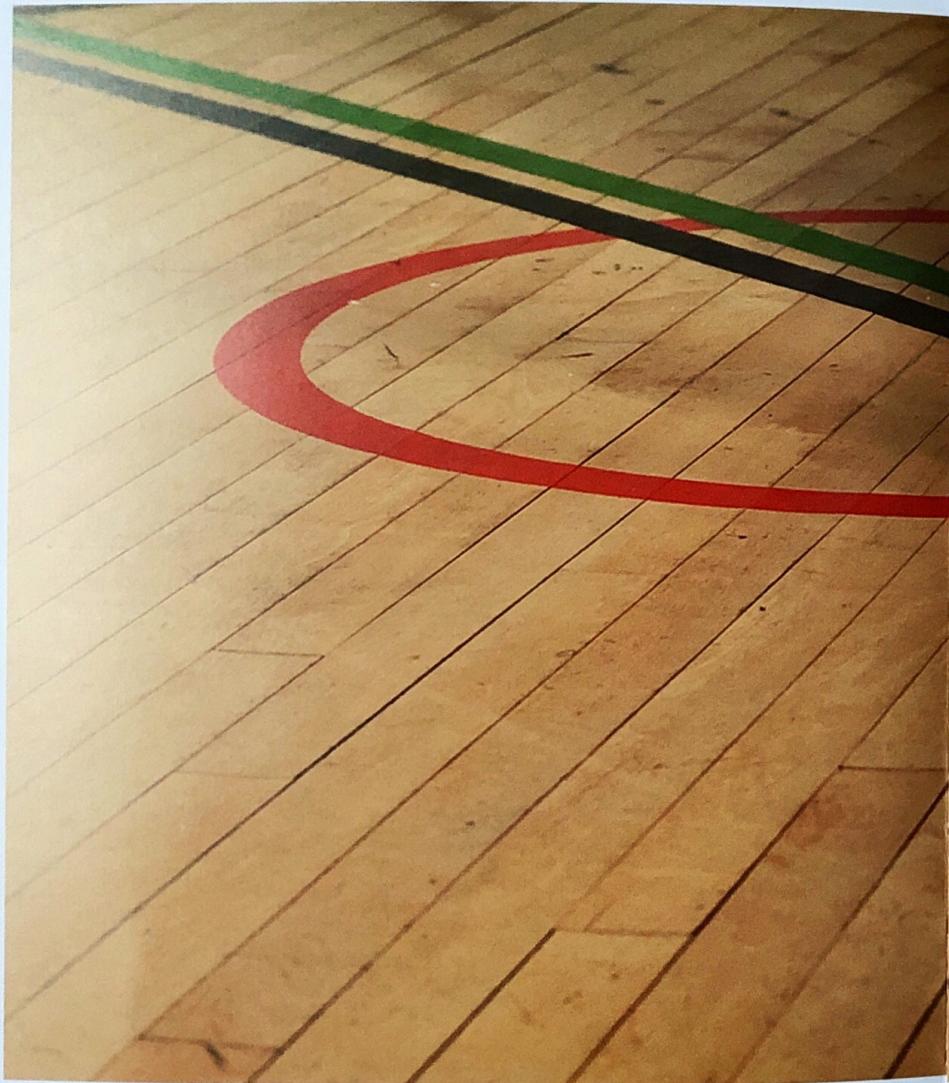
Across a split screen, my feet walk the familiar lines on the floor of a sports hall. Their movements map the edges and borders representing the fixed boundaries of the space. They move, following the lines, but also moving across, shifting games. They embody an experience of being in between; negotiating edges of borders. The viewer is only ever seeing this fragment, the totality of the body has to be imagined.

The accompanying sound contains my voice speaking of incidents when others have reminded me of how I appear as an 'image'; and a commissioned piece of music combining fragments from the national anthems of Sweden, Denmark, Sri Lanka and Britain, the conflicting national allegiances of my background.

Balansiranje stvara dezorientirajuće iskustvo, propituje rigidnost i proizvoljnost sustava koje uzimamo zdravo za gotovo, mape i granice, kako se možemo snaći i naći između njih. Rad koristi krutost sportskih linija kao vezu između porijekla povijesnog mapiranja i sportskih pravila u Britaniji i rigidnih ideja koje ljudi još uvijek koriste kada definiraju druge. Linije postaju metafore toga kako su nacionalnosti, granice i etniciteti ostali većinom nepromijenjeni i uzeti zdravo za gotovo, iako se njihovo otkriće može smatrati arbitarnim. Balansiranje istražuje što to znači biti između, i prelaziti fizičke i mentalne granice.

Balancing Act creates a disorientating experience, questioning the rigidity and arbitrariness of systems we take for granted, the maps and borders, how these may be negotiated and how we might fall in between. The piece uses the rigidity of sport lines to link origins of historical mapping and sports rules from Britain to the rigid ideas people still draw on when defining others. The lines become a metaphor for how nationalities, borders and ethnicities remain largely unchanged and taken for granted, even though their invention can be seen as arbitrary. Balancing Act explores what it means to be in between, to cross physical and mental borders.

Nina Mangalanayagam je švedska umjetnica koja radi sa pokretnim i nepokretnim slikama. Kroz svoju praksu istražuje reprezentaciju drugosti u medijima baziranim na objektivu, fokusirajući se na svoje dvojno porijeklo. Nina Mangalanayagam je doktorirala na Sveučilištu u Westminsteru, kao dobitnica CREAM doktorske stipendije, i radi kao viši predavač na Valand Akademiji, Gothenburg, Švedska.

100

100

100

100

100